

ΝΕΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

ΣΥΝΑΦΟΜΑΙ

Ἐτήσια προληψία ἐν Κωνσταντινουπόλει Φρ. 16
ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἑλλάδι 60
ἐν Αἴγυπτῳ Ῥουμλίᾳ καὶ Ἰουαννίνοις . . . 70
ἐν Ἑσθονίᾳ καὶ Ῥωσσίᾳ 82

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γρῆσιον.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ.

Ἄγγελλαι . . . πρὸς γρ. 2 τὸν στίχ. Ἐν τοῖς διαφόροις γρ. 10 τὸν στίχ.
Διατριβὴ ἐν τῇ 8 σελ. 5 Ἄλφα Ῥουμλίᾳ πρὸς γρ. 100.
Διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομῶν τοῦ τελευταίου σελίδου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἀθωνικά—ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ Ἑλλάς (διατίθεται ἀλλογραφῇ Εὐθέρως).—ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ—Ἀπὸ τοῦ Μέρους εἰς τὸν Μαραθῶνα—ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ—ΕΜΠΟΡΙΚΑ—Τελευταίαις εἰδήσεις (τηλεγραφήματα)—ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ. Μ. Γ. Δὴ μῆσα, περίοδος ἐν Αἴγυπτῳ.

Κωνσταντινουπόλις, 9 νοεμβρίου.

ΑΘΩΝΙΚΑ.

Πεποθὺς εἰς τῆς πατριωτικῆν πορείαν τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν πέμπτω δ-πως δημοσιεύσας ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν πρὸς ἄρθρον τῆς «Βυζαντινῆς» τὸ ὁποῖον ἐσχάτως ἀνέγνων καὶ τὸ ὅποιον καθά-πτεται τῆς τελευταίας διατίθεσιν μου, ἣν δημοσιεύσας ἐν τῇ «Εφημερίδι τῶν Συζητήσεων» μετ' ἐπιδόμαστος ἀνεδομησύνεσται καὶ ὑμεῖς κατανοή-σαντες τὸν σκοπὸν δι' αὐτὴν ἐγγραψή, οὐχὶ δηλαδὴ ὅπως δώσῃ πλήρη τοῦ ζήτηματος ἱστορίαν ἥτις ἦδη παρ' ἄλλων εἰς καὶ τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος εἶχε δέοντως ἐκτελεθῇ, ἀλλ' ὅπως ὑπο-δείξῃ τοῖς ἀρμόδιοις τὰς μόνας κανο-νικὰς βάσεις, ἐφ' ὧν τὸ πρὸς οὗ ὁ λόγος ζήτημα στηρίζεται καὶ κατ' ἂς ἐπομένως ἀρτεῖται νὰ λυθῇ.

Δὲν ἀπαντᾷ δὲ διὰ τὴν «Βυζαντινὴν», ἥς γνωστὴ ἡ πρὶς καὶ οἱ προ-καλοῦντες αὐτὴν ὑλικὸν καθαρῶς λό-γον· οὐτε αἱ ὑβρεῖς αὐτῆς ἐκκαμῖν ἐν-τύπῳ εἰς τὸ πνευμᾶ μου οὐτε αἱ εἰρωνίαι μὲ συνεκίνησαν· μόνον οἱ ἔ-παινοι τῶν τοιούτων ἠδύναντο μὲ ἀν-ἀρησυχῆσαι καὶ νὰ μὲ ἐμβάλλωσιν εἰς τὴν φροντίδα νὰ ἐξετάσω λόγῳ, ὡς ὁ τῆς ἀρχαιότητος στρατηγός, μὴ τι κακὸν ἐλάλησας; Ἀπαντᾷ μόνον διὰ τὴν ὁρθοπρονοήσαν κοινὴν γνώμην τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀδελφῶν, εἰς οὓς νομίζω ὅτι ἀποφάσας ἀπεφάσισα νὰ ἐλθῶ νὰ ἐκθέσω τὰς ἐπὶ τοῦ ζήτη-ματος τούτου πεποιθήσεις μου, ὅφειλόν νὰ δημοσιεύσω ταύτας πλήρεις καὶ τελείας, ὅπως συντελέσω κατὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις εἰς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης ἐξ ἧς μόνος σήμερον ἕνεκα τῆς τῶν ἀρ-μοδίων ἀντικανονικῆς καὶ παρανομίας πορείας ἀπεκχεχόμενα τὴν σωτηρίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ζήτημα τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος εἶναι ζήτημα τοῦ κα-νονικοῦ δικαίου τῆς ὁρθοδόξης Ἐκκλη-σίας ἀποκρινόμενον εἰς τὸ πρὸς Ἐκκλησια-στικῶν σωμάτων καὶ τῶν δικαιομα-τιῶν καὶ καθήκοντων αὐτῶν κεφάλαιον· δύνανται δὲ ἐν περιλήψει νὰ ἐκτελεθῇ ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσει. «Δύνανται ἡ ὁρ-θοδόξος Ἐκκλησιαστικὰς τινὲς νὰ δε-χθῇ ἐν ταῖς μοναῖς αὐτῆς καὶ κατα-τάξῃ ὡς μοναχούς ὑπάρχοντες ἄλλου

κράτους καὶ ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἀρ-χῆς»;

Ἐθελᾷ δὲ τὸ ζήτημα περὶ μόνος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἄλλας, λατινικὴν καὶ διαμαρτυρο-μένην, οὐδέποτε δύναται νὰ τεθῇ, καθ' ὅσον οἱ νόμοι ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης λατινικῶν καὶ διαμαρτυρο-μένων ἀπαιτοῦσιν ὡς ἔρον ἀπαραίτη-τον τῆς εἰς παντὸς εἶδους καὶ βαθμοῦ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα καὶ σχῆμα παραδοχῆς τὴν ἰθαγενείαν civitatem indigenat ὡς αὐτὸ ὁ Richter ἐν τῷ σπουδαίῳ αὐτοῦ συγγράμματι τοῦ κα-νονικοῦ δικαίου τῆς λατινικῆς καὶ δια-μαρτυρομένης Ἐκκλησίας ἀποκαλεῖται, καὶ εἰς οὗ τὸ συγγράμμα παραπέμπω τοὺς βουλομένους νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ ἀπαραίτητου ὅρου τοῦ ἐν ταῖς νο-μοθεσίαις πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ἀναγεγραμμένου διὰ λόγους οὓς ἀμέσως κατωτέρω θέλω ἐξετάσαι, ἀρ' οὐ μνημονεύσωμεν πρῶτον αὐτολεξεί τὰς μαρτυρίας τοῦ Richter, ὅστις θεω-ρεῖται ὡς αὐτοτελὲς περὶ τῆς Εὐρ-ωπικῆς, ἰσχυρομένου περὶ κανονικῶν ζη-τημάτων. Ἐν μὲν τῷ §. 136 οὗ αὐ-παριθμεῖ τὰ πρόσωπα τοῦ κληρικῆς διὰ τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν λέγει: Ein Weiteres, schon früh durch die Staats gesetzgebungen auf gestelltes durch aus allgemeines Erfordernis ist V. der Indigenat· ἄλλος δὲ γενικώτατος πρὸς παραδοχὴν ὅρος ἐν ἐνωρίᾳ αἱ νο-μοθεσίαι τῶν κρατῶν ἔθελον εἶναι 5) ἡ ἰθαγενεία· ἐν δὲ τῷ §. 169 οὗ αὐ-παριθμεῖ τὰ τῶν διαμαρτυρομένων κληρι-κῶν πρόσωπα λέγει: Ein durch die neu-eren Landes gesetzgebungen einge-führtes Erfordernis ist der Indigenat· «Ὁ δὲ τῶν νεωτέρων δὲ τοιούτων νομοθεσιῶν εἰσαχθεὶς πρὸς παραδοχὴν ὅρος εἶναι ἡ ἰθαγενεία». Οὐ μὴν ἄλλα καὶ οὗ Walter ὁ ἐπίσης περὶ νόμους λα-τίνους συγγραφεὺς κανονικοῦ δικαίου τῆς λατινικῆς καὶ διαμαρτυρομένης καὶ ὁρ-θοδόξης Ἐκκλησίας ἐν §. 241 περὶ τῶν κοινῶν ἀπαιτούμενων πρὸς παραδοχὴν ὅρων λέγει τὰς εἰσῆς: «VI. Κατὰ τὰς πλεί-στας νομοθεσίας καὶ τὰ νεώτερα Com- cordata (ἐκκλησιαστικὰς παπικὰς ἐπι-τάξεις) ὁρεῖται ἐν τῇ ἀπονομῇ τῶν πνευματικῶν θέσεων νὰ παρατηρήται καὶ ἡ ἰθαγενεία. Πρότερον ὅπου ὁ κλη-ρὸς ἀπέτελε ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν ἐθ-νικῶν σχέσεων τάτιν δὲν ἐπηρεῖτο μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος ὁ ὅρος οὗτος».

(Nach den meisten Landesgesetzen und neueren Concordaten soll beider Verleihung der geistlichen Stellen auch auf das indigenat Rücksicht ge- nommen werden. Früher wo der Klerus einen von den nationalen Verhält- nissen mehr unabhängigen Stand bildete, wurde darauf nicht so stren- ge gehalten). Ἐκ τούτων λοιπὸν βλέ-πομεν ὅτι πάντων σχεδὸν τῶν νεωτέρων κρατῶν λατινικῶν καὶ διαμαρτυρομένων αἱ νομοθεσίαι ἔθελον ὡς ἔρον ἀπαραίτη-τον τῆς παραδοχῆς εἰς τὸν κληρὸν τῆς χώρας αὐτῶν, τὴν ἰθαγενείαν. Τούτο δὲ διότι οἱ σοφοὶ νομοθέται κατεῖδον πόσον ἀποπῶν καὶ ἐπικίνδυνον συνάμα εἶ-ναι νὰ ἐξαισχύοντο πνευματικῆς ἐξουσίας καὶ ἐπιτρόβην ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους ἄνθρωποι μνησθέντες ὑποχρεώσιν ἡ συνείδησις μετὰ τῆς χώρας καὶ τοῦ κράτους εἰς ὃ ἔθελον νὰ ζήτωσιν ἔχον-τες, κατὰ φυσικὸν δὲ καὶ ἀναγκαῖον λό-γον προστηλωμένην ἔχοντες τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ κατὰγονται. Ὅπου λοιπὸν καὶ ὁσάκις τὰ συμπερόν-τα τῶν δύο χωρῶν αὐτῶν συγκρού-ονται, ὁ κληρικὸς ἱερεὺς, ὁ πατήρ καὶ ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ ὁ βροθὸν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ παραμυθῶν ἐν τῇ θλίψει θέλει γίνεσθαι ὁ κατὰ σκοπὸς, ὁ προδ-ότης, ὁ ἐκωφός· εἶναι λοιπὸν τούτο κα-τὰστασις Ἐκκλησίας, κύριε συντάκτα τῆς «Βυζαντινῆς»; Πρέπει νὰ ἦναι τις ἀναστήθους διὰ νὰ μὴ καταληρῇ ὑπὸ ἐρυθρίματος αἰσχύνης, ὅταν ὑποστηρίξῃ τοιαῦτα θεωρίας εἰς πᾶσι αἱ νεώτεροι χριστιανικαὶ νομοθεσίαι ἀνεκλήρωτοι κα-τεδίκασαν ὑποχρεοῦσαι πάντα ξένον νὰ πολιτογραφηθῇ καὶ ὁμοσπῇ πιστὸν εἰς τοὺς νόμους τῆς χώρας εἰς ἣν ἔλθῃ νὰ ζήτῃ πρὶν λᾶσθαι οὐρανὸν τῆς πνευματικῆς θέ-σιν δι' ἣς νὰ ἀπὸ τῆς ἐπιτρόβης ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ.

Καὶ παύσαιεν παρὰ ταῖς ἄλλαις ἐκκλη-σιαστικῆς τῆς σοφῆς καὶ πεπολιτισμένης Εὐ-ρώπης· ἀλλ' ὅμως ἡμεῖς τὰς ἡμετέρας. Καὶ πρῶτον ἡ Ῥωσσία ὡς καὶ ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς ἐχούσι καθιερωμένην ἐν ταῖς νο-μοθεσίαις αὐτῶν τὴν ἀρχὴν ταύτην τῶν πεπολιτισμένων χριστιανικῶν ἐθνῶν οὐδένα δέχονταν ἐν τῶν κληρῶν τῆς χῶ-ρας, ἐὰν μὴ εἴη πολυτογραφημένος ἡ χωρὶς νὰ πολιτογραφηθῇ.

Μόνον λοιπὸν περὶ τῆς ἐν Τουρκίᾳ ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας πρέπει νὰ μερι-κῶς διὰ τὴν τῆς Ῥωσσίας οὐτε τῆς Ἑλλάδος, οὐτε τῆς Αὐστρίας δύναται νὰ τεθῇ Ἐξετάζοντες δὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ λέγομεν ὅτι οὐδέποτε ἡ Ἐκκλη-σία ἡ ὁρθόδοξος τῆς Τουρκίας οὐδέπο-τε δύναται νὰ δεχθῇ ὑπάρχειν οἰουδὴ-ποτε ξένου κράτους ὡς μοναχὸν οἰ-ασθῆναι μόνον εἰς τὴν διακονίαν αὐτῆς ὑπαγομένης. Ὡς πρὸς τούτο δὲ ἐστρηγίχθη καὶ στηρίζεται εἰς τὴν αὐ-θεντικὴν τὸν σοφὸν συναδέλφου μου κ. Κ. Κοκκίνου, καθήκοντος τοῦ διοικητι-κοῦ δικαίου καὶ ἐντρίβεσθαι περὶ τὰ ἀπορῶντα εἰς τὸ διοικητικὸν καὶ κα-νονικὸν δικαίον, ὅστις ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ ἀπορᾷ νῆται ὡς ἐξῆς· «ὅτι ἡ ἐξ-ἀσκήσις τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ

τῆς ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ ἁγίου Ὁ-ρους ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μονῶν καὶ μοναχῶν προϋποτίθεται ἀναγ-νῶν τῆς συνδρομῆς καὶ ἀντίλη-ψιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν μέτρων καὶ τῶν ἀπο-φάσεων τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὄρων τῆς πνε-υματικῆς διοικήσεως. Ἐκ τούτου δὲ ἀναγκαῖως ἐπεται ὅτι οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρεῖ μοναχοὶ ὁρεῖται νὰ ὄσιν ὑπάρχοι τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, ὅπως ἡ κοσμικὴ ἐξουσία δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτὰν καταναγ-κασιτικὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς πνευματικῆς ἐξου-σίας. Ἡ ὁρθότης τοῦ συλλογισμοῦ τούτου εἶναι τοσοῦτον καταφανὴς καὶ πρᾶξις, ὥστε οὐδεὶς ἀναπτύξεως χρῆζει. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνήσῃ ὅτι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ πατριάρχου ὡς πνευματικοῦ τοῦ μένους εἶναι νὰ ἐκ-τελῇ καὶ ἐφαρμόζῃ τοὺς περὶ ἐκκλησι-αστικῆς τάξεως κανόνες· τούτο δὲ ἀ-δυνατὲς προφανὸς νὰ πράξῃ ἀνεὶ τῆς συνδρομῆς τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ ἐκτέλεσις τῶν πνευματικῶν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀποφάσεων· ὁ κοσμικὸς ὅμως τῆς Ὑψηλῆς Πύλης βραχίον θάναται μόνον μέχρι τῶν ὑπὸ-κῶν αὐτῆς· ἐπ' ἐμῶν καὶ ὁ πατριάρ-χης ὁρεῖται νὰ ἐρχῇται εἰς σχέσιν προ-εστῶτος πρὸς ἐκείνους μόνον τῶν ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ διοικήσει εὐς δύ-ναται ἡ χεὶρ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας νὰ φθάσῃ, τοῦτέστι τὸν ὁμοαῖον ὁ-πηρῶσιν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μόνη ἐπι-στημονικὴ καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ σχέσει πηγαῖος τοῦ ζήτηματος λύσις καὶ διὰ τούτου ἄτοπος εἶναι ἡ εἰς τὸν κληρὸν κατατάξις οἰουδὴποτε ξέ-νου ὑπάρχοντος ἐν Ῥωσσίᾳ, εἴτε Ἑλλη-νιστὴς οἰουδὴποτε ἄλλου, ἐκτός ἐὰν πολυτογραφηθῇ καὶ γένῃ κατὰ τὸν νό-μον τοῦ οἰκουμενικοῦ κράτους ὑπάρχον αὐτοῦ. Ἀς μὴ λαμβάνωσι δὲ τὸν κό-πον οἱ πασιλαβίσται νὰ προβάλωσι τὴν παραδοχὴν τῶν ἐλλήνων ὑπὸ-κῶν ὡς παραδέχονται καὶ ἀναλο-γίαν ὁρθὴν καὶ νόμιμον. Ἡμεῖς κη-ρύσσομεν ταύτην ἀποπτωτὴν καὶ παρανομωτέστην καὶ πασικαλοῦμεν τὸν πατριάρχην καὶ τὴν Ὑψηλὴν Πύ-λην νὰ διορθώσιν καὶ τοῦτο τὸ ἄτο-πον, μολοντοὶ οἱ Ἑλλήνες, ὡς θέλωμεν ἰδεῖν, οὐδὲ ὅλους ὁμοαῖους τοὺς Ῥώσους ψευδομοναχούς, ἀλλ' ὅπως ὁρθὸς ἡ ἀρχὴ τῶν πνευματικῶν διοικητικῶν δικαίων, ἡ ἀνωτέρω ἐξελθῇ καὶ εἶναι κανὼν γενικός καὶ ἀνεὶ ἐξ ἐφέσεως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀληθεῖς μοναχοὺς καὶ ἁγίους ἄνδρας ἐ-φαρμοστέους διότι καὶ αὐτοὶ ὁ Ἀπόστο-λος ἐφλέγετο ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ἱερὰς ἀσθῆματος τῆς ἀγά-πης καὶ εἶναι φυσικὸν εἰς ἕκαστον νὰ πο-

νὴ τὴν γεννήσαντα καὶ ἐκτρέψαντα πλειό-τερον πάσης ἄλλης· ὁ δὲ ἀληθὴς χρι-στιανὸς καὶ ὁ χρῆστος καὶ τίμιος ἄνθρω-πος ἀρ' οὐ ἀπάσ' ἀποφασίζῃ νὰ ἐγκατα-βῶσιν καὶ λάβῃ ὁμοῖον ὑπηρεσίαν ἐν τόπῳ τινὶ ὁρεῖται νὰ λάβῃ ὑποχρεώσεις τοῦ νὰ φέρῃται εὐκρινῶς καὶ νὰ ἐργά-ζηται πρὸς τὸ συμπερὸν καὶ οὐχὶ τὴν ζημίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ θέλει εἶπει τις· καλὸν ἐὰν δὲν εἴχομεν δευθὴ ὑπάρχοντες ξένους· νῦν ὅμως τί ποιησέον ἀρ' οὐ ἐδέ-χθημεν αὐτοὺς ἀπᾶς; δὲν προσβάλλομεν τὰ δικαιώματα ξένων δυνάμεων διώκον-τες τοὺς ὑπάρχοντες αὐτῶν; Οὐδὲν, ἀ-παντᾷ πάλιν ἡ αὐθεντία τοῦ κ. Κοκκί-νου. Ἐπειδὴ τοιαῦτα δικαιώματα μόνον ἐπὶ τῇ βάσει διενδόντων συνθηκῶν με-τὰ τῆς Ὑψ. Πύλης δύναται νὰ θεωρη-θῶσιν ὡς ἔχοντες ὑπόστασιν, οὐτε δὲ ἡ Ῥωσσία οὐτε ἄλλη τις δύναμις ἔχει τοιαύτην μετὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης συν-θήκην, κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς τοῦ διοικητικοῦ τῆς Ἐκκλησίας δικαίου ὁρεῖ-ται νὰ ἐκδώσιν προκήρυξιν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἰκουμἐνικῷ κράτει καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου κλη-ρικούς καθ' ἣν οὐτοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἐν-δὸς βρα-χείας (τριμήνου ἢ τοῦ πολὺ ἐξαμήνου προθεσμίας) νὰ δηλώσωσιν ἐὰν εἶναι ὑπάρχοντες ὁμοαῖοι, ἢ ἐὰν τυγχῶν εἶναι ὑ-πάρχοντες ἄλλης δυνάμεως, ἐὰν στέργωσι νὰ γένωνται ὑπάρχοντες τῆς Ὑψ. Πύλης, καὶ τότε μόνον νὰ μένωσιν εἰς τὰς θέ-σεις αὐτῶν· ἄλλως παρελθούσης τῆς προθεσμίας θεωροῦνται ἀνέκδοτοι εἰς τὴν κατέχοντι οὐρανὸν τῆς ὑπηρεσίας Ἐκ-κλησιαστικῆς καὶ ἀποβάλλονται ταύ-της. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λύονται πάν-τα τὰ ἀναφύοντα ἐκ τῆς ταύτης ζητή-μας ἐν τῇ ὁρῇ Ὁρεῖ καὶ ἄλλαχθ' ὡς νὰ προσβλήσῃ τὰ δικαιώματα κανόνες καὶ ἐξασφαλίζονται καὶ ἡ Ἐκ-κλησία καὶ ὅταν ἀπορᾷ εἰς τὴν ἀπόσ-ποσιν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐξου-σίας ἐνέργειαν καὶ ἡ πολιτεία καθ' ὅσον ἀπορᾷ εἰς τὰς παντὸς εἶδους βελτιω-γὰς αἰτεῖται εἶναι τὸ φυσικὸν πρῶτον τοι-αύτης ἀναμάλου καὶ ἀνηκούστου εἰς πεπολιτισμένα ἔθνη καταστάσεως. Διὰ τούτο δὲ ἐπανελάθοντες ἐν τῇ προηγου-μένη διατριβῇ ἡμεῖς ὅτι αἱ μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους εἶναι ἰδιοκτησίαι τοῦ πατρι-άρχου ὅπως ἀκολουθῶς συμπεράνωμεν ἐκ τῆς πασιγνώστου ταύτης σχέ-σεως μεταξὺ τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν μονῶν, ὅτι ὁ πατριάρχης ὡς ἀλη-θὴς οἰκοδεσπότης δύναται νὰ διαθέτῃ τὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὡς βούλεται καὶ ὡς εἶναι τὸ καλλίτερον διὰ τὸν οἶκον αὐτοῦ· καὶ ἐπομένως δύναται νὰ θέσῃ καὶ τοὺς καταλλήλους ὅρους περὶ παρα-δοχῆς καὶ διαμονῆς τῶν ξένων εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ταύτην δὲ τὴν σχέσιν ὁ συντάκτης τῆς «Βυζαντινῆς» δὲν δύνα-ται νὰ ἐνοήσῃ καὶ καταμαρτυρεῖ ἐαυ-

τοῦ οὗτω μωρῶν μὲν ἂν τῷ ὄντι δὲν ἐνόησε, προδοῦσαν δὲ ἐὰν προσεποιηθῇ ὅτι δὲν ἐνόησε. Αἱ σχέσεις τοῦ οἰκου-μενικοῦ θρόνου πρὸς τὰς μόνας τοῦ ἁγίου Ὁρους εἶναι αἰνιγματικαὶ ἐν τῷ παρὸν ζή-τημα δύναται νὰ λυθῇ, ὅπως αἱ ὑγιεῖς ἀρχαὶ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλη-σίας ὑπαγορεύουσιν, καὶ διὰ τούτου ταῦτας ἐλαβόμεν ἐν τῇ προηγουμένη διατριβῇ ὡς ἀρετῆριον διὰ νὰ καταδείξωμεν ὅ-ποια πρέπει νὰ ἦναι ἡ ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ πορεία τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀπολύτως τοῦ ζη-τήματος τούτου ἐξεταζόμενον· ἐὰν δὲ-μως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ποιοὶ οἱ τὸ δι-καίωμα τούτου ζητοῦντες Ῥώσοι μο-ναχοί, τότε πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι οὐδὲ τῶν οὐδὲ προκηρυξέων οὐ ἐπὶ προθε-σμίᾳ ἀνάγκη ἔχει ἡ μεγάλη Ἐκκλη-σία δι' αὐτούς· καθ' ὅσον εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν καὶ παρὰ πάντων ὁμο-λογεῖται ὅτι οὐδεὶς τῶν μοναχῶν τού-των ἦλθεν ὅπως μοναχὸν ἐν ἁγίῳ Ὁρεῖ· ἀλλ' ὑπὸ τὸ βάσανον τοῦ μοναχοῦ κρύ-πτονται ἄλλοι, οἵτινες κατέλαβον τὴν μὴν τῶν Ἁγίων Παντελεήμονος καὶ φλοδοῦσαν κέντρον ἀρ' οὐ ὁρμώμενοι νὰ κατακτήσιν τὸ ἅγιον ὄρος καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἥς συνέταξαν ἄριστον το-πογραφικὸν χάρτην, καὶ τὴν οὖσαν κατεπλημύρηνσαν διὰ παντὸς εἶδους ἀποστόλων τῶν πανσλαβιστικῶν κο-μητῶν τῆς Ῥωσσίας. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ θεωρεῖται οὗτοι μοναχοὶ καὶ ταῦτην αὐτῶν τὴν ποιότητα δύναται τὸ πα-τριαρχεῖον καὶ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη διὰ προ-χέου ἀνακρίσεις νὰ κάμῃ καταπαρ-ή, ὅπως τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς ἐνταύθα ἐφημερίδος τῶν «Συζητήσεων» (φύλλον τῆς 2 νοεμβρίου) ὁρθότατα παρατηρεῖ. Ἀρ' οὐ λοιπὸν οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶναι τοιοῦτοι, ὁ πατριάρχης καὶ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ὁρεῖται ἀνεὶ ἀναβολῆς ὑπερ-ορίου νὰ ἀποπέμψωσιν αὐτούς. Ῥω-στικὸν δὲ τὸν κύριον συντάκτην τῆς «Βυζαντινῆς», ἂν ἔχῃ ἐν ἐαυτῷ κόκκον συνειδήσεως, νὰ μὴ εἴπῃ τί ἦλεν πρά-ξῃ ἡ Ῥωστικὴ κυβερνήσις καὶ σὺνδος ἐὰν εἶχε τοιοῦτους μοναχοὺς εἰς τὸ κρ-τος τῆς; Δὲν ἤθελον καταδικάζοντες αὐ-σας καὶ σταλῇ εἰς Σιβηρίαν διὰ νὰ γ-γάζωνται διὰ βίου ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ καμνίᾳ ἀλὴ ἐκκλησία ἡ κυβερνή-σις δὲν ἠδύνατο νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν; Διατί λοιπὸν τὸ πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη νὰ ἀνέγνωσιν τοὺς τοιοῦτους καὶ μὴ λαμβάνουσιν σύν-τονα καὶ δραστήρια μέτρα κατ' αὐ-τῶν;

Ἰδοὺ, κύριοι συντάκται, πῶς ἔγκει-ται κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ἡ οὐσία τοῦ πάντος ἡμῶς ἀδιαφύκτου τὰ μέγιστα ζητήματος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τὸ ὅποιον κατ' οὐσίαν

ἐπίσημον στατιστικὴν μεταξὺ τῶν 180.000 ἐνιαυτοῦς γεννημένων ἐπὶ 130.000 ἐφη-μοσθ.

Ὁλεθροτάτη δὲ πᾶσιν τῶν νόσων, αἰ-τινες τὴν Αἴγυπτον συμβαίνει πολυανθρω-πῶς διαρρέειν, καὶ διὰ τούτο πλείστας ἔχειν μεγάλων ἔργων κατασκευάς.

Τῶν δὲ κατοίκων τῆς Αἴγυπτου οἱ μὲν Τούρκοι ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν ἀπολειστικῶς ἀπέ-τελουν τὴν ἀρχαίαν τᾶξιν καὶ κατὰ τὴν ὡς καὶ νῦν ἐν μέρει, τὰ ἀνάστα ἀξίωμα-τα ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἐν τῷ στρατῷ, καὶ αὐτῶν δὲ ἀρχαῖα δυνάστεα εἶναι ἡ φυλὴ αὐτῶν κατέχεται, ἥτις ὅμως ἐννοεῖται ἰδιᾶ ἐν τῇ νῦν ἀντιπαλαιῇ, καὶ τὸ ἐκείνην τὴν ἀρχαίαν καταγωγὴν ἡ καθήκοντων εἰς τὸν ἰδιᾶ ὄντα χαρακτῆρα, καὶ τὸν αὐτὸν εἰς τὴν λέξιν Γαβρίηλ ἐννοεῖται τοὺς πανοφρῶν καὶ ἀπαιτούμεν.

Ἐν τῇ τῶν κοπιῶν χριστιανῶν, διακρινόμε-νους ἐν τῇ ὁρθόδοξῳ καὶ οὐνίας, καὶ ἐκτός τῶν καθολικῶν καὶ ὀλίγων διαμαρτυρομέ-νων, ἀπερχοῦσιν ἐν Αἴγυπτῳ καὶ Ἀρμένιοι καὶ Μαρωνίται.

Οἱ δὲ δίκαιοι διαμεινάντες Ἀραβεῖς εἰς κυρίῳ οὐ νῦν σκηνίζονται καὶ νομᾶς Βεδου-νοί, ὧν μέρη μόνιμος οἰκεῖ ἐν Fajum καὶ ἐν Kenneh. Οἱ δὲ Βυρσάτοι καὶ Ἀνα-τολίται (Ἑλλήνες, Σύριοι, Ἰταλοὶ, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Γερμανοὶ καὶ ὀλίγοι ἐξ ἄλλων τῆς Εὐρώπης μερῶν) ἔχουσιν εἰς χεῖρας τὸ μέγα τῆς Αἴγυπτου ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν, τὰς μεγάλας τραπεζικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ἐξοδότην καὶ ἡμετερεῖν ἐν ταῖς μεγάλας τῆς Αἴγυπτου πόλεις, τὰ βιβλιοπωλεῖα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐπαγγέλ-ματα μετεργάζονται καὶ διακρίνονται, εἰ-πιστῶμενοι, ἱατροὶ, διδασκαλοὶ, καθηγηταὶ καὶ ὀλίγοι τοῦ καλλιτέχους. Πρὸς τοῦτους δὲ ἀρᾶσκονται ὀλίγοι εὐρωπα

ὁ ἀπεφασίσθη ἡ κατάταξις ἐν τῷ
τῷ τούτῳ ὡς ἐθελοντοῦ καὶ παν-

